

EL MICALET GALÀCTIC

La biblioteca fantàstica

Jesús Cortés

Dibuixos de Francesc Santana

Es deia Samuel Tyker Blum, tenia dotze anys i, si bé encara no ho sabia, aquell dissabte anava a convertir-se en el guardià d'uns llibres molt especials.

Era dissabte, sí, el tercer que Samuel passava en la casa nova a Sant Telm, el poble al qual els seus pares s'havien traslladat per començar «una nova vida». Però, quina nova vida?, s'havia preguntat Samuel en nombroses ocasions. Per a Samuel, Sant Telm era el típic poble perdut al cul del món; un poble tranquil, massa tranquil, un poble discriminat per la ciència cartogràfica i els maleïts mapes de carreteres. És clar que, potser, Samuel exagerava un poc perquè, des de feia uns anys, Sant Telm havia començat a eixamplar-se pel sud-oest, i el creixement urbanístic ja s'havia empassat una bona part del terme. No obstant això, la part vella era un altre món. A la part vella on residia Samuel, molts carrers encara empedrats li recordaven les antigues vies romanes i, de vegades, li feia la sensació que per qualsevol cantonada apareixeria una colla de centurions marcant el pas.

En canvi, la casa on havia aterrat no li semblava malament. Es tractava del palauet d'un ricatxo solitari

i sense hereus que, a la seua mort, havia llegat les seues possessions a l'església de Sant Telm. (Una agència immobiliària s'havia fet càrrec de la venda per un preu raonable, i el rector, amb els guanys, havia començat per restaurar-ne la façana i el campanar.) La casa era antiga i gran, amb dos pisos, moltes reixes, i un porxo presidit per dues columnes de marbre al qual s'accidia per quatre escalons de pedra gastada. Samuel havia trobat el lloc perfecte per a morir-se d'avorriment quan, encara sense amics, el tedi el feia eixir a la porta de casa. Tan sols petits detalls sense importància, que atribuïa a un encara descontrolat procés d'adaptació, l'havien fet pensar que a la casa hi havia un fantasma deficiós que es dedicava a obrir portes, a bellugar engronsadores, o a canviar les coses de lloc a la seua habitació. Però Samuel no creia en fantasmes, i la casa, a pesar de tot, li agradava. Les portes obertes que ell es pensava que havia tancat, o la novel·la en l'escriptori que recordava haver deixat sobre el llit, devien ser conseqüències post-traumàtiques del trasllat, efectes desorientadors de la nova vida a la qual no veia l'hora d'acostumar-se. Però el fet de pensar en fantasmes li resultava divertit. De fet, pensar en fantasmes i cases encantades era l'únic que li havia resultat divertit en les últimes tres setmanes.

Aquell dissabte en què tot va canviar, Samuel es va llevar d'hora, va desdejunar-se, i va rondinar per la seua habitació com un ratolí engabiats. Poc després es va vestir i va eixir a la porta de casa, on va romandre una estona

aponat als escalons, amb els colzes als genolls, i la cara, una vegada més, regalimant-li entre les mans. Aleshores, inesperadament, va ocórrer. Duna va tombar per una cantonada del carrer. Samuel la va reconèixer de seguida. Al col·legi seia dues fileres per davant d'ell, i a l'hora del pati sempre desapareixia com per art d'encanteri. Samuel havia sentit que els companys, sempre en un to burlaner, l'anomenaven *Zeta*; *Zeta, la bruixeta*. I fins i tot havia vist que li deixaven graneres velles i espelmes pintades de negre a la taula. Tanmateix, Samuel també s'havia adonat que, per regla general, ningú parava massa atenció en Duna. I de vegades li havia fet tot l'efecte que la tractaven amb una estranya indiferència. Però ell a penes la coneixia i no li havia importat dedicar-li un somriure o intercanviar-hi algunes paraules. Tampoc massa, però no per motius ocults, sinó perquè Samuel era tímid i reservat per naturalesa.

—Hola —li va dir ella després d'aturar-se davant dels escalons. Samuel va fer cara de sorprés. No s'ho podia creure; però, sí, sens dubte era ella, Duna: cabells arissats, negres i abundosos, nasset menut i delicat, barbeta amb clotet i, com a novetat, la mirada desperta i intensa d'uns ulls blaus que Samuel quasi sempre havia vist apagats i sotmesos per l'entorn escolar. Vestia una armilla de color crema, una camisa de quadres multicolors, i un pantaló que tot just li cobria els genolls. Als peus duia unes esportives blanques i calcetins rojos arromangats pels turmells.

–Hola –digué ell alhora que feia per espolsar-se l'ensopiment de la cara.

Duna va fer una ullada a la casa. La coneixia de sobra i des de feia dies s'havia dedicat a vigilar la família Tyker com el fantasma entremaliat que es veia obligat a obrir portes, que entropessava amb engronsadores, o que, per curiositat, agafava un llibre de Samuel que de sobte es veia obligada a deixar en qualsevol lloc perquè ningú el poguera veure flotant en l'aire com una bombolla de sabó. Duna, no cal dir-ho, jugava amb avantatge. Durant dies havia passat les hores mortes observant Samuel fins a quasi convertir-se en la seua ombra. A l'eixida del col·legi l'havia acompanyat a casa en nombroses ocasions. A casa l'havia observat mentre llegia còmics o resolia jeroglífics estirat al llit, mentre feia els deures o ordenava i reordenava els prestatges, o mentre veia la televisió i jugava a la Play. Els pares de Samuel li havien semblat bona gent i no havia trobat cap indicatiu que fera pensar en relacions familiars conflictives de cap tipus. Ben al contrari, la casa dels Tyker era com una bassa d'oli. I després d'haver-lo observat a fons, Samuel, sempre tan prudent i moderat, l'havia convençuda que tan sols ell podria ajudar-la en l'assumpte que es duia entre mans.

–De manera que és ací on vius –li digué ella dissimulant certa sorpresa.

–Sí.

Duna mostrava un ample somriure. Samuel volgué pensar que s'alegrava de veure'l. Però també pensà que això no tenia sentit.

–I què fas?

Les espatles de Samuel es bellugaren indecises.

–Ara, res. Quan em canse d'estar dins, isc aquí.

Duna ja ho sabia, això. Ho sabia tot. I també sabia molt bé què li anava a contestar Samuel quan li fera la pregunta següent.

–I no vas enlloc?

–Ni sé, ni tinc on anar. Però aquíestic bé.

Prudent, moderat, i un pou de sinceritat. Duna estava segura que no s'havia equivocat amb Samuel.

Com si res, va seure al seu costat. Samuel es quedà mirant-la. La seua manera de comportar-se el deixà un poc parat, sobretot quan recordà que, al col·legi, Duna no feia massa lliga amb ningú.

–I tu?

–Jo? –digué ella, i es va fregar les mans com si estiguera pastant la resposta–. Jo, bé, jo t'estava buscant.

–A mi?

–Sí, a tu.

–No pot ser. A mi no em pot buscar ningú. I encara menys, tu.

–I per què no?

–Bé –dubtà Samuel, a punt de deixar caure una estupidesa com a conseqüència del desconcert–. Tu ets...

tu ets una xica... I les xiques van amb xiques... A més, jo sóc nou a l'escola. No em coneix ningú.

–Jo, sí.

«Tu, sí?», li digué Samuel amb la mirada.

–Ets tímid i t'agrada passar desapercebut –continuà ella–. També ets intel·ligent i deus formar-te les teus pròpies idees sobre les coses, i això ho sé perquè al col·legi no t'has deixat dur per les xafarderies dels companys i no m'has deixat de costat. La prova és que tots els dies em saludes amb un somriure. Ah!, també sé que t'agraden els anagrames i els jeroglífics. Al pati sempre esmorzes amb un quadern de passatemp a les mans.

Samuel es preguntà de sobte com podia Duna saber tot això. Ell, al pati, no l'havia vista mai. Ni de lluny. En qualsevol cas, ho deixà córrer. Unes altres respostes li semblaren més urgents.

–I per què em busques? Com sabies que visc aquí?

Duna no va confessar obertament, gràcies a un secret molt ben guardat, que havia estat espiant-lo de prop durant dies. No obstant això, contestà:

–No ho sabia. Però quan et veia eixir d'escola mai te n'anaves pels carrers que menen a la part nova. I ací, a la part vella, conec tot el veïnat i sé quines cases estan buides. Tu vas arribar fa unes setmanes a Sant Telm. I en alguna d'elles havies d'estar. Esbrinar-ho tan sols era qüestió de temps.

–M'ho podies haver preguntat al...

—Al col·legi? Ho havia pensat, però també vaig pensar que si els companys ens veien junts, potser també acabarien mirant-te de dalt a baix, com fan amb mi.

Samuel va assentir amb el cap.

—Ja m'ho conec, això —digué—. Sense saber per què, algú t'agafa mania i acaba fent-te la vida impossible.

Amb certa indecisió, Duna bellugà el cap a dreta i a esquerra.

—El meu cas és un poc... diferent. Ningú em té mania. Senzillament, o em fan la llesca o m'ignoren. Tots. Per això he hagut de buscar-te a tu.

—A mi? I per què a mi?

Duna tornà a bellugar el cap. De sobte, però, es quedà ben parada. Un mala peça del col·legi acabava d'aparéixer per la cantonada del carrer. Duna el coneixia de sobra. Formava part d'una colla de brivalls autènticament detestables. El xicot caminava amb pas decidit per la vorera de davant, amb les mans a les butxaques dels pantalons i fent puntades de peu a tot el que se li posava a tir. Quan passà per davant d'ells, de sobte afluíxà el pas. No s'hi aturà del tot, però es quedà mirant Duna i Samuel fins que cuità el pas i va passar de llarg. Duna va estar segura que els havia reconegut. I no li agradà.

—Bé —continuà ella com si no haguera vist res—, ja sé que no ens coneixem massa. Anem al mateix col·legi i tot això, però no som amics ni res. En qüestions d'amistats, ara per ara estem igual. Jo no en tinc. I tu, de moment, tampoc. Estem sols. Per això em pregun-

tava si em voldries ajudar en un assumpte que no puc resoldre sola.

–Un assumpte? –dubtà Samuel–. Quina classe d’assumpte?

Duna contestà amb fermesa.

–La classe d’assumpte que tan sols es pot compartir amb un amic, amb el millor amic que pugues tindre.

Això sonava bé. Però Samuel no ho acabava d’entendre.

–Però si acabes de dir que no som amics ni res.

–Sí, és veritat –va admetre Duna–. Però podem canviar això... si tu vols.

Samuel restà pensarós i en silenci durant uns segons. Molt en el fons, Duna havia aconseguit despertar-li la curiositat. Aleshores, de sobte s’adonà que ella el mirava amb una seriositat extrema als ulls mentre li deia:

–És important per a mi. I, si m’ajudes, també ho serà per a tu.

Per uns moments Samuel no va saber a què atènyer-se. Zeta, la bruixeta, li estava demanant... ajuda? A ell?

–Vols dir que, en tot el poble, no pots comptar amb ningú?

–I el que és pitjor –va afegir Duna–, tampoc puc confiar en ningú.

–I vols confiar en mi?

–Creu-me, sé quan puc confiar en algú i quan no. Tu ets el nouvingut. Ningú t’ha begut l’enteniment, almenys encara. En cas contrari, potser hauries arran-

cat a córrer dins de casa quan m'has vist girar per la cantonada.

–I per què hauria d'haver fet això?

–Qualsevol ho faria. La meua família, els Milà, no té molt bona fama a Sant Telm. Per això, si demanara qualsevol classe d'ajuda als veïns, de segur que em tancarien les portes als nassos.

–Vols dir?

–No sé com explicar-ho. –Duna es quedà mirant cap al no-res. Realment no sabia com explicar-se. Un secret com el que ella necessitava compartir no es podia explicar de qualsevol manera.– Ells viuen en un món –digué–. Però jo ja tinc un peu en un altre.

–En un altre? –s'espantà Samuel.

–Puc mostrar-te'l. Aleshores ho entendries tot.

Samuel se sentia cada vegada més desconcertat. Les incògnites se li amuntegaven una rere l'altra com si una allau de preguntes li esclafara el pit. De sobte, les paraules de Duna li resultaren inquietants. Tot Sant Telm li resultà inquietant. Samuel havia crescut en una gran ciutat, i amb allò de començar una nova vida havia perdut els pocs amics que tenia, amb tot el que això significava. En tan sols tres setmanes, l'asfalt, els gratacels, la vida urbana en constant ebullició, ja formaven part d'un passat que semblava molt llunyà. Eren un record del qual sempre quedaria la cicatriu. I Sant Telm li pesava com una llosa. Necessitava temps per a acostumar-se a aquella nova i maleïda vida. I, sobretot, necessitava

temps per a encaixar tot el que Duna li deia. Perquè seguia sense entendre res. Ni un borrall. I, no obstant això, volia ajudar Duna. Samuel mai negava un favor a un amic. I si bé era cert que Duna havia dit que ni ell ni ella eren amics ni res, també havia dit que això podia canviar... si ell volia. I volia. A més, una veu li estava advertint a crits que no es podia mostrar desconsiderat amb la primera persona que, fora de casa i sense titulació acadèmica, li adreçava més de dues paraules seguides.

—Tardarem molt? —preguntà Samuel amb un to dubitatiu que, de manera inconscient, ocultava la decisió que ja havia pres.

La resposta no era senzilla. El secret de Duna potser era difícil d'explicar, però també podia ser difícil d'entendre, i encara més de creure.

—La veritat és que no ho sé —confessà Duna—. Seria millor que m'acompanyares. Així podries veure de què es tracta.

—I on hem d'anar?

—A ma casa. És a ma casa on hem d'anar.

—I quan?

—Quan tu vulgues. Quan no tingues res a fer.

—Ara no tinc res a fer.

Duna interpretà les paraules de Samuel com tota una declaració d'intencions que refermà les esperances que havia posat en ell.

—Doncs, si vols podem anar-hi ara —digué, i es posà dempeus d'un bot.

Samuel no va veure per què no.

–Espera'm un moment –digué. Ràpidament entrà en casa. Buscà sa mare. El soroll de les tasses del desdjuní a la pica el guià fins a la cuina–. Mare, que puc anar a fer una volta? És que m'han vingut a buscar.

La senyora Ofèlia Blum, la mare de Samuel, estava desitjant sentir aquelles paraules. Les veus a la porta de casa l'havien fet guaitar d'amagatons per les cortines d'una finestra. Veure el seu fill xarrant amb Duna l'alegrà. Des que havien arribat a Sant Telm, Samuel havia errat per casa com una ànima en pena. Francament, els seus pares estaven preocupats. Eren ben conscients del perjudici que havien causat al seu fill. Però semblava que les coses començaven a canviar. A poc a poc, però començaven a canviar. Pel que es veia, el seu fill ja havia fet amics. Per fi.

